

N:o 47.

Af **Herr Liss Olof Larsson:** Om indragning af det för Kongl. Theatern
hittills anvisade årliga anslag.

Om någonsin skäl hafva förefunnits, att vid bestämmande af användandet utaf Statens tillgångar, se till att största möjliga sparsamhet varder iakttagen, så torde det vara nu, då hungersnödens fador låtit på nära håll förnimma sig öfver mer än hälften af den jordareal, hvarifrån de medel skola samlas, som sammanlagda utgöra Statens tillgångar. Uppmaningar till sådan sparsamhet hafva äfven från många håll försports, så väl ifrån landsbygden, der ingen torde vara, som icke med bekymmerfull väntan förbida att se huru detta nödens bud af nu sammanvarande riksfullmäktige kommer att iakttagas, som ock från hufvudstaden, der pressens organer allvarligt och ifrigt framhållit nödvändigheten häraf. Att denna af nöden framtvingade sparsamhet dock måtte med sans och urskiljning tillämpas, så att inga utgifter, oundgängligt nödvändiga för Statsverkets vidmagthållande och jemna gång, besparas, och inga sådana, som kunna bevisas vara ländande till samhällets sanna nytta, innehållas, det hafva vi oss härvid ålagdt att efter bästa förmåga tillse; men en lika oafvislig, oss åliggande pligt är att i hvad på oss ankommer vaka öfver att inga sådana utgifter medgifvas, som hvarken äro nödvändiga för Statens bestånd eller lända till någon slags nytta för dem, som sammanskjuta medel till Statens utgifter.

Ibland anslag, sedan förra tider liksom af gammal vana utgående, riksdag efter riksdag, såsom mig synes temligen tanklöst medgifna, och som hvarken torde befinnas nödvändiga för Statens bestånd eller kunna påstås vara ländande till någon nytta för de skattdragande, torde främst kunna ställas det anslag af 75,000 R:dr, som enligt ordinarie statsreglering på Sjunde Hufvudtiteln utgår under rubrik:

till

till Kongl. Theatern. Ingen lär väl på allvar vilja påstå, att utgifvandet af dessa sjuttiofemtusen R:dr tjenar till nytta för de millioner människor, af hvilkas samman-skjutna medel de tagas, deribland många torde finnas, som med svett och möda och under mycken försakelse förvärfvat möjligheten att genom utgifvandet af sina stats-bidrag rädda sig undan olyckan att se sina förnödenheter förskingras genom ut-pantning.

Den enda nytta, som drages af denna statsutgift, tillkommer ett ringa fåtal bland landets innevånare, nemligen de förmögnare bland hufvudstadens befolkning och de förmögnare resande från landet, som någon gång besöka hufvudstaden, och består deri, att dessa kunna köpa sig förlustelsen att öda en och annan afton-stund på den Kongl. Theatern för något billigare pris än som kunde ske, om detta anslag icke funnes. Mig är icke bekant huru många biljetter om året, som för-säljas till sådana, som besöka den Kongl. Theatern; derom torde lätt nog kunna erhållas besked; att de äro 75,000 flera gånger om, tror jag man kan antaga. Nå-väl — lika många gånger som summan sjuttiofemtusen innehålles i detta biljett-antal, med lika stor *del af en Riksdaler* behöfver biljettpriset förhöjas, för att theaterkassan skall vinna ersättning för detta anslag, om det blefve indraget; och indragas bör det, ty icke kan det sägas vara billigt eller rättvist att samman-skott från hela landet skall användas för att bereda dem, som hafva råd eller lust att besöka den Kongl. Theatern, besparing af nyssnämnda del af en Riksdaler, för hvarje gång de vilja göra sådana besök? De torde väl böra till fullo bekosta sig sina förlustelser sjelfva. Att understödja dem härutinnan lærer väl ingen kunna påstå vara ett värdigt sätt att använda Statens medel? Dock — jag vet väl att detta användande af statsmedel af somliga försvaras på den grund, att theatern skulle vara ett slags *bildningsanstalt*. Af hvad art denna bildning är, kan man dock sluta, då man af berättelser i tidningarne får upplysning om hvad som på denna bildningsanstalt framställes; och om resultatet af denna bildning kan man bäst döma, då man hör att sådana slippriga, sedeförderfvande framställningar, som de under namnen "Sköna Helena" och "Riddar Blåskägg" bedröfligt namn-kunniga styckena äro de som helst beskådas och bäst betalas. Mig synes sådan bildning snarare böra kallas "missbildning"; men *om* ock så vore, att någon *bild-ning* af något slag, som jag icke förstår mig på, kommer dem till del, som be-söka den Kongl. Theatern, så vill jag dock fråga, till hvad del denna bildning till-godokommer den aldra största delen af dem, som få släppa till medlen för uppe-hållande af denna bildningsanstalt?

Åtskilligt vidare kunde vara att orda i detta ämne, och lærer väl icke ute-blifva, då saken kommer under öfverläggning; det nu sagda torde vara nog för att motivera mitt vördsamma förslag,

att Riksdagen, för nu under uppgörelse varande statsreglering, måtte besluta till nyttigare användande indraga det hitills för Kongl. Theatern beviljade årliga anslag af 75,000 R:dr R:mt.

Om denna min motions remiss till Stats-Utskottet får jag anhålla.

Stockholm den 23 Januari 1868.

Liss Ol. Larsson
från Stora Kopparbergs län.

Häruti instämma:

Per Nilsson *Eric Dofsen* *Eric Olsson*
från Örebro län. från Stora Kopparbergs län. från Örebro län.

Lars Persson *Anders Persson.*
från Westmanlands län.

Joh:s Andersson *P. U. Ljuslin.*
från Elfsborgs län.

N:o 48.

Af Herr Jöns Pehrsson: Om nedsättning af åtskilliga anslag å Första Hufvudtiteln.

Det är med djup känsla af missmod, som jag framställer någon del af den erfarenhet, jag inhemtat om ställningen för Svenska fattiga folket, hvars talan jag